Companiile trebuie să implementeze abordarea de business axată pe client

Companiile care refuză să adopte un model de business axat pe client şi îşi menţin structurile organizaţionale tradiţionale, continuând să facă investiţii punctuale în tehnologie fără o viziune de ansamblu, ascultând mai degrabă de experţii interni decât de vocea clientului, nu vor reuşi să crească şi să-şi valorifice avantajul competitiv, conform noului raport global EY, *Competition, coexistence or symbiosis? The DNA of C-suite sales and marketing leaders*.

Raportul, care are la bază un studiu calitativ efectuat în rândul a peste 700 de lideri de marketing şi vânzări şi peste 120 reprezentanți din top management, precum şi peste 20 de interviuri în profunzime, arată că doar 58% dintre directorii de marketing (Chief Marketing Officers – CMO) şi 68% dintre directorii de vânzări (Chief Sales Officers – CSO) consideră că aduc valoare companiei prin folosirea feedback-ului de la clienţi în scopul dezvoltării business-ului lor.

De asemenea, în procesul de obţinere de informaţii de valoare de la clienţi, liderii din marketing şi vânzări nu se asigură că sunt folosite cele mai bune instrumente de analiză. Doar 47% dintre CMO şi 58% dintre CSO declară că au o relaţie bună de colaborare cu directorul IT (Chief Information Officer – CIO).

“În mediul de business volatil de astăzi, când branduri care se impun la nivel global pot apărea și dispărea în câţiva ani, nicio strategie comercială nu poate garanta un succes durabil. Un lucru este însă cert: companiile care pun în centru activitații lor

nevoile clientului, iar pe acest principiu se fundamentează mecanismul organizaţiei, inclusiv lanţurile integrate de generare a valorii, au mai multe şanse de reuşită”, spune Elena Badea, Director de Marketing, EY România.

Totodată, raportul evidenţiază faptul că directorii de marketing şi cei de vânzări nu reuşesc să colaboreze și să-și valorifice întregul potențial. Doar 59% dintre CMO sunt convinşi că aceste două poziţii din cadrul companiei împărtăşesc aceeaşi viziune de business, iar 54% dintre ei consideră că “lucrează bine împreună în cadrul diverselor sarcini şi iniţiative.”

Companiile trebuie să-şi integreze toate zonele de operaţiuni, inclusiv departamentele de vânzări şi marketing, pentru a oferi clientului o experienţă de cumpărare diferită şi cu adevărat pozitivă. În același timp, consiliile de administraţie trebuie să fie mai deschise. Iar acolo unde se poate, funcţiile de marketing şi vânzări ar putea fi complet unificate prin crearea unei funcţii de director comercial (Chief Commercial Officer – CCO), care să pună clientul în centrul activitații organizaţiei.

Noul raport reprezintă o noua ediție a seriei de rapoarte dezvoltate de EY, *The DNA of the CFO, The DNA of the CIO* şi *The DNA of the COO,* care se concentrează pe competenţele şi caracteristicile liderilor actuali din zona financiară, IT şi operaţională.

Pentru informaţii suplimentare, vizitaţi www.ey.com/dna-csmo

****

Despre raport

Raportul *The DNA of C-suite sales and marketing leaders* reprezintă punctul de început și cel mai recent raport dintr-o serie de rapoarte EY dedicate programelor de leadership, prin

intermediul cărora se încearcă înţelegerea factorilor care determină succesul oamenilor aflaţi în poziţii de top management. Noul raport examinează rolurile în schimbare ale directorului de marketing (CMO) şi de vânzări (CSO), incluzând o analiză a noului rol deținut de liderii comerciali care îmbină ambele funcţii manageriale.

Impozitul pe construcții: incertitudini și controverse

Mihaela Popescu

Director, Schoenherr Tax Bucharest SRL

Deși a trecut aproape un an de zile de când Guvernul a introdus peste noapte impozitul pe construcții speciale, acest impozit continuă să fie un măr al discordiei între mediul de afaceri și guvernanți.

Dincolo de controversele legate de costurile excesive pe care acest impozit le ocazionează pentru mediul de afaceri, de faptul că acesta ascunde de fapt ineficiențe în colectarea și gestionarea banilor publici sau de faptul că încasările la bugetul de stat (1,5 mld. lei) au fost de 3 ori mai mari decat cele prognozate, numeroase dispute și incertitudini rezultă chiar din formularea actuală a textului de lege, căruia îi lipsește rigoarea necesară. Asupra acestor formulări lapidare ale textului de lege ne propunem să ne concentrăm atenția în cele ce urmează.

Noțiunea de contribuabil al impozitului pe construcții

Noțiunea de „contribuabil” include, la modul general, diverse

categorii de persoane juridice, fără nicio condiționare în ceea ce privește deținerea sau utilizarea vreunei construcții. S-ar putea deci interpreta că, de exemplu, orice societate comercială din România este contribuabil și, pe cale de consecință, ar trebui să-și înregistreze în mod corespunzător această obligație în vectorul fiscal, indiferent de existența vreunei construcții în patrimoniul său. Mergând mai departe cu acest raționament, ajungem la concluzia (desigur, absurdă!) că orice societate ar trebui să depună declarații privind impozitul pe construcții, chiar și dacă nu datorează niciun impozit, caz în care va completa declarația cu zero. Deși nu împărtășim o astfel de interpretare, ea decurge din actuala formulare a textului de lege.

Definiția construcțiilor

Codul fiscal definește ca obiect al impunerii construcțiile prevăzute în grupa 1 din Catalogul privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 2139/2004 (denumit în cele ce urmează „Catalogul Mijloacelor Fixe”).

Desigur, legea este ușor de interpretat într-o manieră simplistă, în care construcțiile se regăsesc în Catalogul Mijloacelor Fixe și sunt, totodată, înregistrate în contabilitate ca mijloace fixe de tipul construcțiilor. În realitate, există însă foarte multe situații atipice asupra cărora planează incertitudinea în privința încadrării în categoria construcțiilor și a aplicării impozitului pe construcții speciale.

Așa cum vom exemplifica în cele ce urmează, există trei mari surse de incertitudine în privința obiectului impunerii.

Citeste articolul integral in numarul pilot Tax Magazine

Curtea Constituțională a decis că legea pentru modificarea OUG privind comunicațiile electronice este neconstituțională, în ansamblul ei

În ziua de 16 septembrie 2014, Plenul Curţii Constituţionale, învestit în temeiul art.146 lit.a) din Constituţia României şi al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale, s-a întrunit pentru a soluţiona, în cadrul controlului anterior promulgării, obiecţia de neconstituţionalitate a Legii pentru modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr.111/2011 privind comunicaţiile electronice, obiecţie formulată de Avocatul Poporului.

Curtea Constituţională, cu majoritate de voturi, a admis obiecţia de neconstituţionalitate şi a constatat că Legea pentru modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr.111/2011 privind comunicaţiile electronice este neconstituţională, în ansamblul ei.

Curtea a constatat că dispoziţiile legii criticate nu au un caracter precis şi previzibil, iar modalitatea prin care sunt obţinute şi stocate datele necesare pentru identificarea utilizatorilor serviciilor de comunicaţii electronice pentru care plata se face în avans, respectiv a utilizatorilor conectaţi la puncte de acces la internet nu reglementează

garanții suficiente care să permită asigurarea unei protecții eficiente a datelor cu caracter personal faţă de riscurile de abuz, precum şi faţă de orice accesare şi utilizare ilicită a acestor date.

Curtea a reţinut incidenţa în prezenta cauză a considerentelor Deciziei nr.440 din 8 iulie 2014, întrucât actul normativ dedus controlului de constituţionalitate nu reprezintă în fapt decât o completare a dispoziţiilor Legii nr.82/2012, preluând parţial soluţii legislative acolo reglementate, dar care au încetat să mai producă efecte juridice ca urmare a constatării neconstituţionalităţii lor. Dispoziţiile legale criticate nu numai că relativizează garanţiile de siguranţă a reţinerii şi păstrării datelor, neimpunând standarde corespunzătoare de asigurare a nivelului de securitate şi confidenţialitate care să poată fi controlate efectiv, aşa cum a reţinut Curtea în argumentarea soluţiei pronunţate prin Decizia nr.440 din 8 iulie 2014, ci, prin lipsa oricărei reglementări cu privire la modalitatea de accesare şi utilizare a datelor cu caracter personal, legea este viciată în mod iremediabil.

Argumentaţiile reţinute în motivarea soluţiei pronunţate de Plenul Curţii Constituţionale vor fi prezentate în cuprinsul deciziei, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Sursa: www.ccr.ro

Spațiul Privat Virtual lansat de ANAF a primit 2390

solicitări de înregistrare într-o singură zi

Aplicația electronică Spațiul Privat Virtual, prin intermediul căreia contribuabilii persoane fizice din București și Ilfov au acces începând de ieri la propria situație fiscală, a primit un număr de 2390 solicitări de înregistrare până astăzi, la ora 11.00.

De asemenea, au fost descărcate 571 de documente, respectiv Declarația 112, nota privind obligațiile de plată, soldul obligațiilor neachitate.

Serviciul Spațiul Privat Virtual disponibil într-o primă etapă pentru contribuabilii persoane fizice cu domiciliul fiscal în Bucureşti şi în judeţul Ilfov a devenit activ începând de ieri, 15 septembrie, ora 16.30.

Pentru a accesa „Spaţiul privat virtual”, persoanele fizice se vor putea identifica electronic prin certificate digitale calificate sau prin credenţiale de tip nume/parolă însoţite de coduri de autentificare de unică folosinţă OTP.

Comunicarea electronică în Spațiul privat virtual se va face atât dinspre contribuabil către ANAF, cât și dinspre organul fiscal către contribuabil.

Punerea în aplicare a serviciului Spațiul Privat Virtual face parte dintr-un proiect mai amplu, care are în vedere îmbunătățirea relației contribuabilului cu administrația fiscală și stimularea conformării voluntare, în primul rând prin punerea la dispoziție a informațiilor necesare pentru a facilita plata obligațiilor fiscale.

Pentru perioada septembrie-decembrie, în care se va aplica proiectul pilot, contribuabilii vor avea acces la următoarele informații privind propria situație fiscală:

- Soldul obligațiilor neachitate
- Decizia de impunere anuală (începând cu 2013, emisă anul acesta)
- Nota privind obligațiile de plată, care se poate prezenta fie la Trezorerie pentru a efectua plata, fie informațiile din cuprinsul acesteia pot fi utilizate pentru a efectua plata online.
- Informațiile cuprinse în Declarația 112.

Începând de anul viitor, proiectul pilot pentru Regiunea Bucureşti-Ilfov va fi dezvoltat la nivel naţional și se vor extinde categoriile documentelor şi informaţiilor comunicate spre și dinspre contribuabili.

Sursa: www.mfinante.ro

Fisc (reclamant) vs. Contribuabil (pârât). Inadmisibilitatea acţiunii în contencios fiscal

Autor: Cosmin Flavius Costaş,

Avocat partener, Costaş, Negru & Asociaţii SCA

Este posibilă matricea Fisc (reclamant) vs. Contribuabil (pârât) într-un litigiu de contencios fiscal grefat pe dispoziţiile Legii nr. 554/2004 şi ale Codului de procedură fiscală sau, într-un asemenea caz, se va constata inadmisibilitatea acţiunii în contencios fiscal?

În fapt, în sarcina contribuabilului s-au stabilit prin decizia de impunere nr. 44948/1 din **29.10.2012** a Direcţiei Generale a Finanţelor Publice Cluj obligaţii fiscale principale şi accesorii. Prin contestaţia înregistrată la D.G.F.P. Cluj sub nr. 48998 din **21.11.2012**, contribuabilul a declanşat procedura de contestare a actului administrativ fiscal prevăzută de art. 205 şi următoarele Cod procedură fiscală. Această contestaţie a fost soluţionată de fisc prin decizia de soluţionare a contestaţiei nr. 54 din **5.02.2013**, comunicată în cursul lunii februarie 2013. Cu alte cuvinte, deşi potrivit art. 70 C. pr. fisc., termenul de soluţionare al contestaţiei era de 45 de zile, din culpa exclusivă a organului fiscal contestaţia a fost soluţionată în termen de **77 de zile**. Pe cale de consecinţă, la data de **19.03.2013**, în interiorul termenului legal de 6 luni şi cu respectarea dispoziţiilor art. 218 C. pr. fisc., contribuabilul a demarat acţiunea în contencios fiscal împotriva deciziei de soluţionare a contestaţiei şi a deciziei de impunere. Această acţiune face obiectul unui dosar aflat pe rolul Tribunalului Cluj.

Separat, pentru a preveni executarea silită, contribuabilul a înregistrat la 22.11.2012 la Curtea de Apel Cluj o cerere de suspendare a deciziei de impunere nr. 44948/1/29.10.2012, în temeiul art. 14 din Legea nr. 554/2004. Prin sentinţa civilă nr. 9 din **8.01.2013** a Curţii de Apel Cluj, cererea de suspendare a fost admisă şi s-a dispus suspendarea deciziei de impunere nr. 44948/1/29.10.2012, până la soluţionarea pe fond a litigiului având ca obiect anularea deciziei de impunere. Mai mult, prin decizia civilă 6131 din **12.09.2013** a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia Contencios Administrativ şi Fiscal a fost respins recursul D.G.F.P. Cluj, astfel încât suspendarea era validă, până la momentul soluţionării acţiunii de fond.

D.G.F.P. Cluj a introdus la Tribunalul Cluj o acţiune în constatare, prin care a solicitat instanţei să constate faptul

că suspendarea deciziei de impunere pronunţată prin sentinţa civilă nr. 9/8.01.2013 a Curţii de Apel Cluj nu-şi mai produce efectele, întrucât contribuabilul a depăşit termenul de 60 zile prescris de Legea nr. 554/2004 pentru introducerea acţiunii de fond (termen calculat de organul fiscal cu începere de la 22.11.2013, data introducerii cererii de suspendare în temeiul art. 14 la Curtea de Apel Cluj).

În apărare, contribuabilul a invocat următoarele excepţii şi apărări de fond:

A. Excepţia inadmisibilităţii acţiunii, ca urmare a faptului că ea nu intră în sfera contenciosului administrativ. Cu titlu prealabil, s-a învederat faptul că potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, *"Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanţei de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoaşterea dreptului pretins sau a interesului legitim şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată"*. Cu alte cuvinte, un litigiu de contencios administrativ opune în mod obligatoriu o persoană fizică, juridică sau o entitate fără personalitate juridică ce se pretinde victima unei autorităţi publice şi respectiva autoritate publică. *Per a contrario*, autorităţile publice nu se pot adresa instanţei de contencios administrativ pentru a-şi valorifica eventualele "drepturi" sau "interese legitime" în raport cu particularii. De altfel, această stare de lucruri este explicabilă şi prin prerogativele exorbitante pe care le au la dispoziţie autorităţile publice. Astfel, dacă un particular are doar posibilitatea de a se adresa instanţei de contencios administrativ pentru a-şi valorifica drepturile sau interesele legitime, în temeiul unei hotărâri judecătoreşti, autorităţile publice au posibilitatea de a emite acte administrative pentru a regla conduita particularilor. De pildă, în materie fiscală, organele fiscale pot emite oricând acte administrative

fiscale, prin care să stabilească obligaţii în sarcina particularilor. În această ambianţă, o acţiune prin care D.G.F.P. Cluj tinde să obţină o hotărâre judecătorească de "constatare" a suspendării de drept, în contradictoriu cu un contribuabil, apare ca fiind **vădit inadmisibilă**. Desigur că organul fiscal avea, în ipoteza în care aprecia că suspendarea actului administrativ ar fi încetat de drept, două posibilităţi de acţiune: (i) invocarea suspendării de drept în susţinerea recursului împotriva sentinţei prin care s-a admis cererea de suspendare; (ii) reluarea măsurilor de punere în executare a actului administrativ, justificată prin încetarea de drept a efectelor suspendării. În condiţiile în care nu a uzat de aceste mijloace procedurale, este evident faptul că apelul la instanţa de contencios administrativ este *per se* excesiv şi trebuie calificat drept inadmisibil.

B. Excepţia necompetenţei materiale a Tribunalului Cluj – Secţia Contencios Administrativ şi Fiscal.În al doilea rând, s-a invocat **excepţia necompetenţei materiale a Tribunalului Cluj – Secţia Contencios Administrativ şi Fiscal** pentru soluţionarea acţiunii în constatare introduse de D.G.F.P. Cluj. Astfel, cu titlu general, vom observa faptul că nu există nicio dispoziţie din Legea nr. 554/2004 sau din Codul de procedură fiscală care să atribuie competenţa de soluţionare a unui litigiu de acest tip, purtat între o autoritate publică reclamantă şi un particular pârât, Tribunalului – Secţia Contencios Administrativ şi Fiscal sau în general vreunei instanţe. Pe cale de consecinţă, o concluzie logică ar fi aceea că litigiul ar putea fi eventual soluţionat de instanţa competentă general, respectiv de Judecătoria Cluj-Napoca. În egală măsură, nu este pe deplin exclusă nici o altă ipoteză. Astfel, dacă s-ar trece peste excepţia inadmisibilităţii şi s-ar aprecia că o asemenea acţiune ar putea fi judecată, în contenciosul administrativ, competenţa ar trebui determinată, prin raportare la art. 125 NCPC, în funcţie de instanţa competentă să judece "litigiul de fond". Or, în cazul nostru, competenţa pentru judecarea

litigiului de fond, adică a cererii de suspendare, a aparţinut în primă instanţă Curţii de Apel Cluj – Secţia a II-a Civilă, de Contencios Administrativ şi Fiscal. Pe cale de consecinţă şi în această situaţie s-ar impune declinarea competenţei.

C. Excepţia neîndeplinirii procedurii prealabile. În al treilea rând, raportat la prevederile art. 7 şi art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, a fost invocată **excepţia neîndeplinirii procedurii administrative prealabile**. Astfel, conform textelor evocate, cu titlu general, accesul la instanţa de contencios administrativ pentru particular este condiţionat de necesitatea îndeplinirii procedurii administrative prealabile. În ambianţa succintă a unei cereri de suspendare, este suficientă doar *demararea procedurii prealabile*. Pe cale de consecinţă, simetric invers, dacă apreciem că autorităţile publice pot utiliza contenciosul administrativ, ele trebuie să respecte aceeaşi exigenţă a îndeplinirii sau demarării procedurii prealabile. Or, cum în speţă nu s-a probat un asemenea demers, acţiunea trebuia bineînţeles respinsă ca inadmisibilă.

D. Excepţia lipsei de interes a cererii de chemare în judecată. Reiterând în parte cele expuse cu ocazia susţinerii primei excepţii, reclamantul a indicat faptul că D.G.F.P. Cluj avea două posibilităţi de acţiune: (i) invocarea suspendării de drept în susţinerea recursului împotriva sentinţei prin care s-a admis cererea de suspendare; (ii) reluarea măsurilor de punere în executare a actului administrativ, justificată prin încetarea de drept a efectelor suspendării. În dosarul suspendării, D.G.F.P. Cluj nu a invocat acest aspect, deşi recursul a fost soluţionat de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie la data de 12.09.2013, adică la mai bine de trei luni de la data introducerii acţiunii în constatare. Acesta este în fapt şi motivul pentru care recursul a fost respins, iar măsura suspendării dispusă de Curtea de Apel Cluj a fost menţinută. În egală măsură, deşi are posibilitatea de a relua procedura de executare – caz în care contribuabilul ar fi fost

nevoit să conteste executarea şi să invoce beneficiul suspendării – D.G.F.P. Cluj nu a valorificat nici această cale de atac. Prin urmare, raportat la această stare de lucruri, s-a apreciat că **acţiunea este în mod vădit lipsită de interes şi trebuie respinsă ca atare**.

E. Excepţia netimbrării cererii de chemare în judecată. Suplimentar, s-a invocat **excepţia netimbrării cererii de chemare în judecată**. Astfel, acţiunea introdusă de D.G.F.P. Cluj nu este scutită de taxe judiciare de timbru nici în temeiul vechii Legi nr. 146/1997 şi nici în temeiul mai recente O.U.G. nr. 80/2013, dintr-un motiv foarte simplu: acţiunea nu priveşte "venituri publice", ci are ca obiect constatarea unei stări de drept (survenienţa încetării de drept a efectelor suspendării unui act administrativ fiscal). Pentru acest motiv, apreciind că acţiunea trebuia timbrată, contribuabilul a solicitat anularea ei ca netimbrată, în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997.

F. Excepţia nulităţii cererii de chemare în judecată pentru lipsa elementelor obligatorii prevăzute de Noul Cod de Procedură Civilă. În fine, s-a solicitat instanţei, dacă se va identifica o instanţă competentă, să procedeze la anularea cererii de chemare în judecată pentru lipsa următoarelor elemente obligatorii prevăzute de art. 194 NCPC: contul bancar al pârâtului; numele, prenumele şi calitatea consilierului juridic ce reprezintă D.G.F.P. Cluj în proces; dovada mandatului de reprezentare – delegaţie întocmită în conformitate cu prevederile Legii consilierilor juridici; obiectul cererii şi valoarea obiectului cererii, după preţuirea reclamantului; arătarea motivelor de drept pe care se sprijină petitul acţiunii în constatare; arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere.

G. Apărări de fond. Suplimentar, pentru ipoteza respingerii excepţiilor, contribuabilul a invocat în apărare şi o serie de apărări de fond:

a. Eventuala încetare a suspendării nu poate fi invocată pe calea acţiunii directe. După cum s-a observat, D.G.F.P. Cluj a fost parte în litigiul din dosarul suspendării, în fapt extrem de recent (raportat la momentul formulării întâmpinării) fiind soluţionat recursul declarat de acest organ fiscal. Or, în cadrul recursului, D.G.F.P. Cluj nu a invocat niciodată faptul că ar fi survenit încetarea de drept a efectelor suspendării. Desigur că o asemenea apărare, dacă ar fi fost probată, era aptă să producă efecte juridice. Astfel, dacă acesta ar fi fost cazul, Înalta Curte ar fi putut să admită recursul şi să constate că într-adevăr hotărârea Curţii de Apel Cluj nu mai are nicio forţă juridică, întrucât suspendarea şi-a epuizat efectele. De asemenea, acelaşi fapt juridic ar putea fi invocat pe cale de excepţie, în situaţia în care D.G.F.P. Cluj ar relua măsurile de executare silită, iar contribuabilul ar formula contestaţie la executare şi ar invoca beneficiul suspendării. În prezentul cadru procesual însă apreciem că acţiunea este oricum inadmisibilă şi trebuie respinsă ca atare.

b. Dacă s-ar trece şi peste acest aspect, s-a arătat faptul că în speţă **orice întârziere este imputabilă Direcţiei Generale a Finanţelor Publice Cluj**. Astfel, contestaţia formulată de contribuabil în temeiul art. 205 şi următoarele Cod procedură fiscală a fost soluţionată de către funcţionarii organului fiscal în termen de 77 de zile, cu depăşirea flagrantă a termenului legal de 45 de zile pentru soluţionarea contestaţiilor. Or, conform dispoziţiilor art. 218 C. pr. fisc., acţiunea în contencios fiscal nu poate avea ca obiect decât **decizia de soluţionare a contestaţiei** (în caz contrar, potrivit unei jurisprudenţe constante a Curţii de Apel Cluj şi a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, acţiunea va fi respinsă ca inadmisibilă). Or, această decizie a fost emisă doar la 5.02.2013 şi comunicată ulterior acestei date, acţiunea fiind introdusă deci la aproximativ 30 de zile de la data comunicării deciziei de soluţionare a contestaţiei. Prin urmare, instanţa va trebui să evalueze următoarele: Curtea de

Apel Cluj a dispus suspendarea la 8.01.2013, hotărârea fiind însă comunicată doar la 24.01.2013; contribuabilul a introdus acţiunea principală la Tribunalul Cluj – urmare a modificării regulilor de competenţă – la 19.03.2013; orice eventuală întârziere se datorează comportamentului D.G.F.P. Cluj, care şi-a îndeplinit cu mare întârziere obligaţia de soluţionare a contestaţiei.

Prin sentinţa civilă nr. 15856 din 29 noiembrie 2013, Tribunalul Cluj a respins ca inadmisibilă acţiunea, valorizând în esenţă argumentele contribuabilului referitoare la faptul că matricea Fisc vs. Contribuabil, într-un litigiu de contencios fiscal, este imposibilă. Desigur, graţios, instanţa a trecut peste excepţiile necompetenţei şi netimbrării, oferind însă o soluţie corectă asupra excepţiei inadmisibilităţii.

Sursa: http://www.costas-negru.ro

ANAF a lansat Spațiul Privat Virtual prin care contribuabilii pot comunica

online cu administrația fiscală

ANAF a lansat ieri, 15 septembrie 2014, Spațiul Privat Virtual, aplicație prin care contribuabilii pot comunica online cu administrația fiscală.

"De la preluarea mandatului mi-am propus o nouă abordare în relația contribuabilului cu administrația fiscală, bazată pe respect, flexibilitate şi deschidere instituțională. Americanii au o vorbă foarte sugestivă: timpul înseamnă bani! Am convingerea că și timpul contribuabililor români trebuie respectat și bine valorificat, motiv pentru care încurajăm interacțiunea online dintre fisc și contribuabil", a declarat ministrul finanțelor publice.

Ministrul Ioana-Maria Petrescu a adăugat că aplicația Spațiul Privat Virtual este un proiect cu buget zero, realizat de specialiștii din MFP și din ANAF, însă pentru extinderea la nivel național este nevoie de o infrastructură de servere. *"Suntem în discuţie cu Banca Mondială pentru ca serverele pe care trebuie să le trimită pentru modernizarea ANAF să vină în timp util pentru acest program"*, a precizat Ioana-Maria Petrescu.

Începând de astăzi, persoanele fizice vor putea comunica electronic cu ANAF cu privire la propria situaţie fiscală, prin intermediul serviciului „Spaţiul privat virtual", oferit de sistemul informatic al Ministerului Finanţelor Publice/Agenţia Naţională de Administrare Fiscală.

Într-o primă etapă, serviciul „Spaţiul privat virtual" va fi disponibil în sistem pilot până la sfârșitul anului pentru contribuabilii persoane fizice cu domiciliul fiscal în Bucureşti şi în judeţul Ilfov, 24 de ore din 24.

Pentru a accesa „Spaţiul privat virtual", persoanele fizice se

vor putea identifica electronic prin certificate digitale calificate sau prin credenţiale de tip nume/parolă însoţite de coduri de autentificare de unică folosinţă.

Comunicarea electronică în Spațiul privat virtual se va face atât dinspre contribuabil către ANAF, cât și dinspre organul fiscal către contribuabil.

Pentru perioada septembrie-decembrie, în care se va aplica proiectul pilot pentru contribuabilii persoane fizice cu domiciliul fiscal în București și Ilfov, contribuabilii vor avea acces la următoarele informații privind propria situație fiscală:

- Soldul obligațiilor neachitate
- Decizia de impunere anuală (începând cu 2013, emisă anul acesta)
- Nota privind obligațiile de plată, care se poate prezenta fie la Trezorerie pentru a efectua plata, fie informațiile din cuprinsul acesteia pot fi utilizate pentru a efectua plata online.
- Informațiile cuprinse în declarația 112 – respectiv sumele declarate de angajator pentru contribuțiile de asigurări sociale, funcție de veniturile realizate.

Începând de anul viitor, proiectul pilot pentru Regiunea Bucureşti-Ilfov va fi dezvoltat la nivel naţional și se vor extinde categoriile documentelor şi informaţiilor comunicate spre și dinspre contribuabili. Persoanele fizice se vor putea identifica şi cu alte tipuri de credenţiale cum sunt telefonul mobil sau cardul de sănătate.

Aplicația va fi dezvoltată treptat, în baza unui calendar ce urmează să fie finalizat în luna decembrie 2015.

Ministrul Finanțelor Publice a dat câteva repere ale acestui calendar:

- Începând de anul viitor va fi extinsă aplicația la nivel național
- Ulterior, aplicația va fi dezvoltată astfel încât contribuabilii să aibă acces online la mai multe documente.
- Până la jumătatea anului viitor persoanele fizice care se înregistrează în SPV vor avea acces la:
- decizii de impunere privind plățile anticipate de impozit și de contribuții de asigurări sociale de sănătate aferente veniturilor din cedarea folosinței bunurilor;
- Vor primi decizii de calcul accesorii,
- Vor putea să depună declarații utilizând credențiale de tip utilizator/parolă.
- Până la sfârșitul anului 2015, vor putea primi online somații și titluri executorii.
- O altă măsură foarte importantă pentru persoanele fizice, are în vedere ca instituțiile publice să poată solicita direct organelor fiscale informații pentru a soluționa diverse cereri ale contribuabililor. Altfel, instituțiile publice vor putea comunica direct organelor fiscale informații cuprinse în adeverințe de venit. De exemplu, adeverințele de venit ar putea să fie solicitate de primării, școală, unitate sanitară sau pentru obținerea ajutoarelor sociale. În aceste cazuri, contribuabilul nu va mai trebui să depună fizic adeverința de venit, instituțiile publice urmând să ia legătura cu administrația fiscală pentru a primi documentul. Această măsură se va aplica până la sfârșitul anului 2015.
- Spațiul Privat Virtual va fi extins și

pentru persoanele juridice, care se vor autentifica folosind certificatul digital calificat.

Spațiul Privat Virtual – proiectul pilot pentru Regiunea Bucureşti-Ilfov este prima aplicație electronică pusă în funcțiune în România, prin intermediul căreia o persoană fizică își va putea consulta online propria situație fiscală. Persoanele fizice care se vor înregistra în sistemul electronic vor avea la dispoziție adrese de email și numere de telefon ale Direcției asistență contribuabili din cadrul ANAF pentru a cere explicații cu privire la obligațiile de plată sau pentru a solicita alte informații.

Aplicația Spațiul Privat Virtual face parte dintr-un set de măsuri promovate de către Ministerul Finanțelor Publice și de către ANAF, în scopul îmbunătățirii relației contribuabilului cu fiscul și simplificării modalităților de plată.

În acest context, a fost promovată de MFP, OUG 40/2014, publicată în Monitorul Oficial în data de 23 iunie 2014, care stabilește premisele comunicării în format electronic între contribuabil și autoritățile fiscale.

De asemenea, începând cu 1 iulie 2014, formularele privind deciziile de impunere anuală pentru venituri realizate de persoane fizice și pentru contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate de acestea, conțin o serie de informații care să faciliteze plata obligațiilor fiscale. Astfel, fiecare decizie de impunere conține informații privind: codul de identificare fiscală a beneficiarului, contul de venituri bugetare corespunzătoare obligației de plată, codul IBAN în care trebuie efectuată plata, suma pe care contribuabilul o are de plătit și o rubrică de explicații. De asemenea, pe decizia de impunere sunt incluse informații privind modalitățile de plată.

Sursa: www.mfinante.ro

Aşteptările pozitive ale oamenilor de afaceri români pentru 2014 suferă corecţii

Dacă la începutul anului, liderii de business din România aveau aşteptări majoritar pozitive în privinţa creşterii afacerilor lor în 2014, dar distribuite mai ales într-o zonă prudentă, în segmentele 1-5% şi 5-10%, cu cât ne apropiem de sfârşitul anului aşteptările suferă corecţii şi încep să se accentueze extremele: fie creşteri mai mari, pentru afacerile care au fructificat oportunităţile din piaţă, fie scăderi.

Conform studiului *O nouă viziune a creşterii*, publicat astăzi de EY România, pe zona cu aşteptări de scădere a veniturilor s-au situat 12% dintre respondenţi, faţă de doar 2% la ediţia precendentă a studiului, realizată la începutul anului 2014.

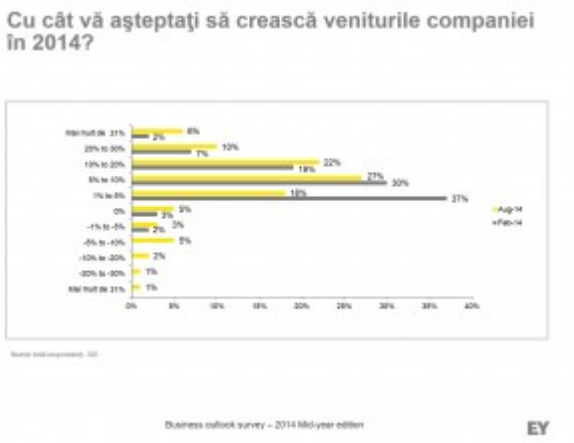
În acelaşi timp, zona de creştere 1-5% a pierdut 19 puncte procentuale, acestea redistribuindu-se mai ales în zona de aşteptări negative la această ediţie a studiului.

Studiul EY are la bază răspunsurile a **305 executivi** de top şi analizează percepţia acestora în privinţa perspectivelor mediului de afaceri din România în 2014. Răspunsurile au fost colectate în perioada 28 iulie – 8 august 2014. Majoritatea respondenţilor (51%) provin din companii cu cifre de afaceri mai mari de 50 de milioane EUR, iar 54% dintre aceştia deţin funcţia de CEO/Preşedinte de companie.

Oamenii de afaceri care au răspuns chestionarului EY aşteaptă într-o măsură mai mare decât la începutul anului ca **numărul angajaţilor** din compania lor să crească în 2014. Odată cu clarificarea direcţiei pieţelor în care activează şi a

tendinţei cererii, numărul celor care se aşteptau la o stagnare a forţei de muncă a scăzut cu 15 puncte procentuale, de la 37% la 22%, puncte ce s-au distribuit mai ales în zona de creştere, pe palierele 1-5% şi 5-10%. La extrema pozitivă, 2% dintre angajatori se aşteaptă la o creştere de peste 30% a forţei de muncă în propria companie.

Sub presiunea liberalizării pieţei muncii din Uniunea Europeană, ca şi a altor factori, **creşterea salariilor** a trecut din zona 1-5% în zone cu creştere mai mare. Astfel, dacă la începutul anului, 60% dintre respondenţi considerau că salariile vor înregistra rate de creştere între 1-5% în 2014, la această ediţie cei care au această aşteptare a scăzut la 51%. Cele 9 puncte procentuale s-au distribuit după cum urmează: 4 puncte în zona 5-10% (ajungând la 23% aşteptări de creştere cu 5-10% a nivelului salariilor), tot 4 puncte în zona de creştere de 10-20% (6%) şi 1 punct în zona cu creştere a salariilor de peste 20% (1%).

Viziunea asupra industriei în care activează

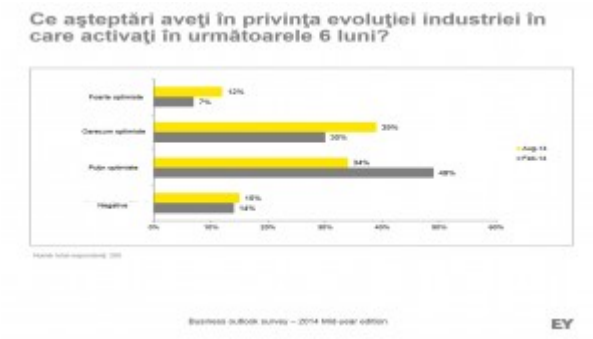
Costurile reduse revin în prim plan ca avantaj competitiv în răspunsurile oamenilor de afaceri chestionaţi: 38% consideră că acestea reprezintă principalul punct forte al celorlalţi jucători.

În contrast cu aşteptările de creştere a salariilor, accentul pe costuri reduse nu poate fi însă sustenabil, în timp ce

cercetarea şi dezvoltarea sunt indicate doar de 6% dintre respondenţi ca avantaj competitiv al pieţei.

În acelaşi timp, viziunea asupra următoarelor 6 luni asupra industriei în care activează companiile începe să capete şi nuanţe negative, cu 8 puncte procentuale dintre răspunsurile care considerau la începutul anului că perspectivele industriei sunt foarte bune, transferându-se acum în zona de răspunsuri negative.

9% dintre respondenţi se aşteaptă ca şi cererea să scadă în următoarele 6 luni. Ca răspunsuri la această tendinţă, cele mai mai creşteri pot fi observate în creşterea activităţii de marketing şi vânzări (creştere cu 9 puncte procentuale, până la 33%) şi scăderea preţurilor (14% dintre respondenţi întrevăd această măsură pentru a creşte vânzările).

* * *

Despre studiul “O nouă viziune a creşterii”

Studiul EY România privind percepţia mediului românesc de afaceri în 2014 are la bază un chestionar care analizează percepţiile a 305 executivi de top provenind din organizaţii ce operează la nivel local, în diverse industrii. Majoritatea respondenţilor (51%) provin din companii cu cifre de afaceri mai mari de 50 de milioane EUR. Aceştia au răspuns chestionarului EY România în perioada 28 iulie – 8 august 2014.

Reasigurătorii trebuie să se diferenţieze pe piaţă sau riscă să fie ţinta consolidărilor, arată un raport PwC

Sectorul reasigurărilor s-ar putea confrunta cu un nou val de reduceri ale costurilor şi consolidări, iar acei jucători care nu se pot diferenţia la nivelul strategiei de afaceri sunt cei mai vulnerabili, arată un nou raport PwC Reinsurance 2020: Taking control of your destiny.

Analiza PwC apreciază că aproape 40% din jucătorii de pe piaţa de reasigurări s-ar putea regăsi în această situaţie deoarece clienţii (societăţile de asigurare) aşteaptă soluţii personalizate de la reasigurătorii lor.

Combinaţia dintre ratele scăzute ale dobânzilor, creşterea limitată a pieţelor tradiţionale de asigurări, marjele de profit în scădere, afluxul instrumentelor financiare derivate legate de produse de asigurare (ILS), randamentul scăzut al investiţiilor şi condiţiile de piaţă nefavorabile, face ca reasigurătorilor să le fie din ce în ce mai greu să atragă noi clienţi.

PwC preconizează că reasigurătorilor de talie medie le va fi în greu să susţină ritmul investiţiilor şi să rămână competitivi în această nouă conjunctură. În schimb, reasigurătorii vor trebui să aibă o strategie clară asupra următoarelor aspecte: locul unde intenţionează să concureze, modul în care se distinge propunerea lor către piaţă, motivul

pentru care sunt în acest sector şi modul în care trebuie configurat modelul lor operaţional.

PwC preconizează că reasigurătorii care vor avea succes sunt aceia care se vor diferenţia de ceilalţi, care caută noi pieţe unde preţurile sunt atractive şi inovează în afara categoriilor obişnuite de asigurări.

PwC propune şase modele de afaceri care ar putea sta la baza succesului în noul context de piaţă.

• Jucători de talie mare: Companii mari sau specializate, fie la nivel global sau regional;
• Inovatori supli: Folosirea instrumentelor de analiză şi a expertizei de specialitate pentru a surmonta limitele organizaţiei;
• Lloyd’s: Combinarea amplorii organizaţiei cu agilitatea şi expertiza unei companii de mici dimensiuni;
• Performeri în privinţa randamentului bursier: livrarea unui randament al investiției superior;
• Transformatori de risc: fondurile de investiţii specializate;
• Legături directe: parteneriate cu clienţi pentru obţinerea unei protecţii direct pe piaţa de capital;

Raportul mai subliniază că, în prezent, competiţia trece dincolo de elemente precum preţul şi expertiza în sector, în condiţiile în care clienţii caută jucători de talie mare, expertiză de specialitate, cunoștințe sectoriale aprofundate şi capacităţi analitice avansate. Mulţi clienţi sunt astăzi dispuşi să plătească în plus pentru soluţii inovatoare în faţa noilor riscuri la care se expun şi care nu sunt încă pe deplin înţelese. Acei jucători fără astfel de capacităţi formează o categorie de mijloc pusă din ce în ce mai mult sub presiunea jucătorilor mai mari din sector şi vulnerabilă în faţa consolidărilor şi al preluărilor ostile, conform raportului PwC.

„Mulţi reasigurători au nevoie de o regândire radicală a locului şi a felului în care concurează. Ţinând cont de preţurile scăzute şi de competiţia directă cu produsele de tip ILS, clienţii îşi pot permite să graviteze în jurul unei selecţii de reasigurători mai bine cotaţi şi de dimensiuni mai mari. Aceasta îi lasă pe reasiguratorii mai mici şi mai puţin bine cotaţi în afara jocului”, a declarat Diana Coroabă, Partener, Consultanţă Fiscală, Liderul Echipei de Servicii Fiscale pentru sectorul financiar, PwC România.

„Reasigurătorii resimt o presiune fără precedent asupra viabilităţii modelului lor de afaceri. Pe măsură ce companiile mai eficiente continuă să absoarbă o proporţie tot mai mare a riscurilor asigurate, reasigurătorii trebuie să se asigure că rămân relevanţi, concentrându-se asupra controlului costurilor, înţelegerii riscurilor şi inovaţiei”, a precizat Bogdan Belciu, Partener, Servicii de Consultanţă pentru Management, PwC România.

„Recompensele pentru reasigurătorii care înţeleg aceste evoluţii pot fi enorme, mai ales dacă luăm în calcul că piaţa asigurărilor comerciale mondiale ar urma să valoreze peste 2000 de miliarde de dolari până în 2025. În caz contrar, vor exista organizaţii care vor ocoli industria reasigurărilor şi vor alege să-şi asigure riscurile direct către investitorii de pe piaţa de capital interesaţi de vânzarea unor astfel de produse”, a conchis Diana Coroabă.

Despre raport
Pentru mai multe informaţii despre raportul PwC Reinsurance 2020: Taking control of your destiny.
vă rugăm să accesaţi www.pwc.com/insurance/reinsurance2020

Probleme practice la apariţia proiectului noului Codul fiscal

Horaţiu Sasu

Jurist, consultant în afaceri

Noul Cod fiscal este în fază de proiect, disponibil pe portalul Ministerului de Finanţe. Retras şi apoi actualizat, încă nu a făcut obiectul unor preocupări serioase de analiză în privinţa aspectelor vechi, preluate, şi a celor noi. Este destul de greu, dat fiind că un efort de asemenea amploare s-ar putea dovedi inutil, fie şi numai având în vedere experienţa legată de celelalte patru Coduri (civil, penal şi procedurile aferente) care s-au modificat şi renumerotat/republicat chiar şi înainte de… intrarea în vigoare (!).

Nici nu ne propunem să analizăm în întregime prevederile „noului" Cod (în fapt, după semnalele specialiştilor, mai mult o renumerotare, cu ocolirea aspectelor de interes pentru mediul de afaceri sau care ar fi adus necesara stabilitate fiscală). Vom analiza însă câteva prevederi fiscale care deocamdată par stabile, precum şi o prevedere absolut inoportună a legiuitorului referitoare la Normele de aplicare.

1. Criteriile referitoare la activitatea dependentă – mult prea generale

În proiectul de Cod fiscal, la art. 7 pct. 4, găsim noţiunea de **activitate independentă,** definită ca orice activitate care presupune desfăşurarea acesteia în mod obişnuit, pe cont

propriu şi urmărind un scop lucrativ.

Spre deosebire de actualul Cod fiscal, definiţia din Proiect este şi mai neclară (nu că cea din actualul Cod ar fi clară, ba dimpotrivă: este contrară jurisprudenţei Curţii Europene de Justiţie). În actualul Cod, valabil încă până la 31 decembrie, prin activitate independentă se înţelege activitatea care nu este dependentă [sic! – art. 7 alin. (1) pct. 4], aceasta din urmă (adică activitatea dependentă) având cele patru criterii pe baza cărora s-a discutat destul de mult:

a) beneficiarul de venit se află într-o relaţie de **subordonare** faţă de plătitorul de venit, respectiv organele de conducere ale plătitorului de venit, şi respectă condiţiile de muncă impuse de acesta, cum ar fi: atribuţiile ce îi revin şi modul de îndeplinire a acestora, locul desfăşurării activităţii, programul de lucru;

b) în prestarea activităţii, beneficiarul de venit foloseşte **exclusiv** baza materială a plătitorului de venit, respectiv spaţii cu înzestrare corespunzătoare, echipament special de lucru sau de protecţie, unelte de muncă sau altele asemenea şi contribuie cu prestaţia fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu şi cu capitalul propriu;

c) plătitorul de venit suportă în interesul desfăşurării activităţii cheltuielile de **deplasare** ale beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizaţia de delegare-detaşare în ţară şi în străinătate, precum şi alte cheltuieli de această natură;

d) plătitorul de venit suportă **indemnizaţia** de concediu de odihnă şi indemnizaţia pentru incapacitate temporară de muncă, în contul beneficiarului de venit.

Un fapt fără îndoială interesant reiese din practică: pentru a ameninţa cu reconsiderarea ca activitate dependentă[1] reprezentanţii Finanţelor aplicau, ca Norme, pct. 19 din Normele metodologice ale Codului fiscal. Numai că pct. 19 nu era aferent art. 7 alin. (1) pct. 2 din Codul fiscal – text

care reglementa activităţile dependente –, ci era aferent art. 46 din Codul fiscal! Mai exact, Norma de la art. 46 era în viziunea Finanţelor „explicativă”… pentru art. 7!

Proiectul „remediază” problema, explicând, imediat sub definiţia activităţii independente, că „Printre criteriile care definesc preponderent existenţa unei activităţi independente sunt:

– riscul pe care şi-l asumă contribuabilul;

– libera alegere a desfăşurării activităţii, a programului de lucru şi a locului de desfăşurare a activităţii;

– activitatea se desfăşoară pentru unul sau mai mulţi clienţi, în raport cu aceştia neexistând un raport de subordonare, în sensul impunerii modului de îndeplinire a obligaţiilor ce ii revin;

– activitatea se poate desfăşura nu numai direct, ci şi cu personalul angajat în condiţiile legii.

Beneficiarul de venit contribuie la activitatea desfăşurata cu prestaţia fizică, capacitatea intelectuala, patrimoniul afacerii, în funcţie de specificul activităţii”.

Sunt exact criteriile de sub pct. 46 din *actualul* Cod fiscal. Sunt puse mai logic, dar pericolul reconsiderării creşte în mod artificial. Să luăm al doilea criteriu şi un exemplu concret: o companie multinaţională se mută într-un sediu nou, cu birouri pe 300 mp. Cheamă un zidar să zugrăvească birourile. Ca zidarul să nu fie bănuit de păcatul activităţii dependente, el are următoarele soluţii:

– *libera alegere a desfăşurării activităţii:* administratorul multinaţionalei îi spune să zugrăvească. Zugravul, ca să fie independent, nu zugrăveşte, ci îndreaptă pereţii, că deh…

– *libera alegere a programului de lucru:* administratorul

îi pune la dispoziţie clădirea de luni până vineri între orele 8 şi 19, zugravul în schimb lucrează sâmbăta după-masa, ca să nu îl reconsidere fiscul dependent;

– *libera alegere a locului de desfăşurare a activităţii*: administratorul îi cere să zugrăvească noile birouri, iar zugravul, ca să nu încalce criteriul, zugrăveşte la patron acasă.

S-ar părea că exemplele sunt de domeniul absurdului, dar aş vrea să văd un inspector de la fisc cum ar interpreta aceste prevederi.

La fel ca în *Normele* la actualul Cod fiscal, în *proiect* se prevede că activităţile desfăşurate în mod independent, în condiţiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum şi din drepturile de autor şi drepturile conexe definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor şi drepturile conexe, **nu pot fi reconsiderate** ca activităţi dependente.

Prin aceasta Normele metodologice au ajuns la stadiul de lege. Nu e rău, dar aşteptam noutatea totuşi.

2. CASS la salariul minim – prevedere perpetuată în noul Cod

Art. 180-184 din Proiectul noului Cod fiscal prevăd că pentru anumite activităţi – independente, cedarea folosinţei bunurilor etc. – baza de calcul pentru contribuţia de asigurări sociale nu poate fi mai mică decât un salariu minim, *dacă respectivele venituri sunt singurele asupra cărora se calculează contribuţia.*

Textele „noi” reproduc concepţia actuală a Codului fiscal, ajungându-se la situaţia în care o persoană cu venituri extrem de modeste ar putea fi obligată să plătească o contribuţie la sănătate mult prea mare faţă de nivelul veniturilor. Se cuvenea, în opinia noastră, ca legiuitorul să fi modificat cu această ocazie concepţia potrivit cu care contribuabilii

beneficiază de aceleaşi servicii medicale indiferent dacă plătesc CASS pentru 900 de lei sau pentru 9.000 de lei. Ar fi fost nevoie de o reformă mai amplă, dar ar fi fost o reformă adevărată, nu o simplă rescriere.

Citeste articolul integral în numarul pilot Tax Magazine

Scutirea de la impozitare a profitului reinvestit: între valențele practice și conotațiile birocratice

Dr. Dragoș Pătroi,

managing partner al firmei de consultanță DRP Tax Wizards,

cadru universitar asociat ASE București

După îndelungate insistențe și așteptări ale mediului de afaceri, iată că, într-un final, prin O.U.G. nr. 19/2014 a fost introdusăuna dintre cele mai consistente măsuri de relaxare fiscală și, pe cale de consecință, de stimulare economică din ultimii ani. Deși cu aplicabilitate limitată – respectiv, în perioada 1 iulie 2014 – 31 decembrie 2016 – efectele benefice ale măsurii de scutire la plată a impozitului aferent profitului reinvestit nu cred că pot fi negate sau ignorate.

Voi încerca să prezint, în cele ce urmează, o analiză comparativă a punctelor forte și a celor mai puțin reușite din actuala reglementare, inclusiv prin raportare la ceea ce a existat anterior în această direcție, până la data de 31

decembrie 2010.

Prima întrebare legitimă care se ridică este în ce poate fi reinvestit profitul pentru a beneficia de această scutire de la impozitare? În acest sens, textul de lege prevede că sunt considerate investiții în sfera profitului reinvestit scutit de impozit echipamentele tehnologice, mașinile, utilajele și instalațiile de lucru, regăsite generic în subgrupa 2.1 din catalogul mijloacelor fixe, adoptat prin H.G. nr. 2139/2004, cu modificările și completările ulterioare. În mod complementar, se reglementează și faptul că echipamentele astfel achiziționate trebuie să fie unele noi – adică să nu mai fi fost utilizate anterior datei achiziției – și, în mod evident, să fie utilizate în scopul activităților economice ale persoanei juridice achizitoare. Aș adăuga aici că, dacă firma în cauză figurează în vectorul fiscal nu numai ca plătitor de impozit pe profit (în mod obligatoriu), ci și înregistrat în scopuri normale de TVA, atunci echipamentele respective trebuie să fie utilizate în scopul activităților economice cu un caracter taxabil (din perspectiva TVA), pentru a se evita riscul fiscal al încadrării în una din situațiile care impun ajustarea TVA. În contextul acestei analize, trebuie să remarcăm caracterul limitativ în aplicarea actualelor reglementări, la nivelul cerințelor formale incidente în cauză, deoarece eventualele investiții în bunuri imobile – clădiri (cu destinația de sediu social sau puncte de lucru ale firmelor) nu se califică pentru aplicarea scutirii de la impozitare a profitului reinvestit în acest sens.

Un alt aspect care trebuie menționat este acela legat de **perioada de timp în care contribuabilii trebuie să păstreze în patrimoniu aceste echipamente (achiziționate prin aplicarea scutirii de la impozitare a profitului reinvestit):** o perioadă de cel puțin jumătate din durata normată de utilizare economică și, dacă durata de utilizare este mai mare de 10 ani, durata de păstrare/utilizare în patrimoniu este de maxim 5 ani. În cazul nerespectării termenelor anterior menționate,

contribuabilul va proceda la recalcularea impozitului pe profit datorat și, în consecință, va depune o declarație fiscală rectificativă. Excepție de la respectarea termenelor menționate fac echipamentele tehnologice care se înscriu în oricare dintre următoarele situații:

– sunt transferate în cadrul operațiunilor de reorganizare, efectuate potrivit legii;

– sunt înstrăinate în cadrul procedurii de lichidare/faliment, potrivit legii;

– sunt distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător de contribuabil. În cazul echipamentelor tehnologice furate, contribuabilul demonstrează furtul pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare.

Dacă tot vorbim de echipamentele ce pot fi achiziționate prin aplicarea facilității supuse prezentei analize, aș vrea să remarc **o deosebire esențială față de forma facilității fiscale în cauză și aplicate până la 31 decembrie 2010**: **posibilitatea aplicării amortizării fiscale pentru echipamentele astfel achiziționate**, conform art. 24 C.fisc., cu deducerea implicită a cheltuielii aferente din baza impozabilă a profitului – e adevărat, nefiind însă permisă aplicarea regimului de amortizare accelerată, ci doar metoda amortizării liniare sau degresive. În mod cert, această deosebire de substanță face din actuala prevedere legislativă o scutire în adevăratul sens al cuvântului, în termeni reali, nu doar o amânare la plata impozitului pe profit (ca în trecut).

Citiți articolul integral în numărul pilot Tax Magazine